

Til minnis um Øregaard

Boðini komu dattliga, um at nú var Jákup Frederik Øregaard ikki okkara millum longur, deyðin hevði vitjað eitt heim so bráðliga.

Hann sá ikki út at bera deyðan í hondunum, sum tikið verður til.

Men ásannast má so mangan, at eingin veit á morgni at siga, hvar hann á kvøldi gistir. Hesi orð eru mangan sannað her á landi, av teimum korum hetta fólk hevur livað og virkað undir, hvar ið havið visti okkum, at so var.

Mangan ódnardagin ert tú komin uttan av havi, altíð bart tú boðini í bý. Tað var Guds vilji, at tú skuldi fáa eina turra grøv.

Hvussu ein minnist hin farna stríðsmannin, sum nú hevur fingið hvílu, hevði verið ov langt at greina.

Fyrstu ferð vit høvdu samstarv, og eg sá hann á fyrsta sinni, var tá ið eg gekk í skúla, tað hevur helst verið í minum fyrsta skúlaári.

Harðveður var, og hann fylgdi konu síni, Helgu, í skúla henda dagin.

Og minnst eg sum tað var í gjár, at hann settist at hjálpa mær at skriva bókstavir á talvuna. Tá varð fyrstu skúlaárin skrivað við grifli á talvu.

Siðan hevði eg hann eisini sum sunnudags-skúlalærara. Saman við konu síni segði hann okkum børnun um tað størsta ein veit at siga frá her á jørð.

Eisini kann eg lýsa eina løtu sum hesa.

Vit hittust í stovu tykkara í gamla skúla, umleið 10 fólk til bibliutima. Øregaard setist við klaverið, og vit syngja. Siðan lýsir hann missionsferð Paulusar so livandi fyrri okkum, at ein ið tá var ungur kundi ikki annað enn verða hugtikin.

Hann hevði serlig evni at siga frá, og gera evnini livandi.

Øregaard í lögtingsins formannsstóli fyrri seinastu ferð — 4. oktober 1978

Eisini minnst eg frá barnárum mínum Øregaard, sum mannin, ið millum annað stríddist saman við monnum, ið stóðu mæð nær, fyrri at loysa tátíðar trupulleikar, sum vóru av einum øðrum slagi enn í dag.

Tey snúðu seg millum annað um traðarbrúk hjá ognarleysum, og jarðarbrúk hjá sokallaðum småmonnum, sum tá var ein týðandi tátur fyrri húsarhaldið. Hverja viku hildu hesir menn fund, og tosaðu um hesi viðurskipti. Siðan minnst ein »javnaðarmannin í andgletti« tá ið politisku bylgjurnar gingu høgt í fœðibygð mini. Gøtu, har hann djarvur bardist fyrri javnaðarhugsjónini.

Tað at lýsa politiska liv hansara, gerst óneyðugt, tað er kent av øllum.

Seinni í livinum komu vit at hava eitt slag av samarbeiði á tí politiska økinum.

Fyrst sum felagar í javnaðarflokkinum og í floksleiðsluni í umleið 30 ár saman, og tá ið Eystur-oyar javnaðarfelag varð stovnað, komu vit í nevndina, har Øregaard var fyrsti formaður eitt stutt skifti. Tá ið hann bar seg undan at verða valdur aftur til formann har, tók undirritaði við hesum starvi.

Øregaard var góður í ráðum fyrri ein ungan, ið hevði hug at taka lut í arbeiðinum á tí politiska økinum.

Stundum sýntust ráð hansara torskild, og torfø at taka undir við. Ongantið læt hann ein fáa tá fatan, at ikki aðrir tankar og meiningar kundu vera eins góðar og hans egnu.

Øregaard, takk fyrri alt, takk fyrri ráðini og ynskini eftir valið.

Takk fyrri áminningina um ongantið at missa krossin úr eygssjón.

Tú segði tað soleiðis. Øll arbeiði innibera sama álvara.

»Tað er líka álvarsamt kall at vera politikari, sum at vera prestur, bert hvørt á sínum arbeiðsøki, gloym ongantið tað«.

Góða Helga, takk fyrri tær latur eg havi sitið væl inni hjá tykkum. Eisini ein tók fyrri at tú ríkaði barnáur mini. Tað gerst nú tómligt hjá tær, og saknurn verður stórur, men eg haldi meg vita, at fyrri tær er tað ein saknur og ikki ein sorg. Tú kennir kelduna, har styrk er at finna.

Tit mótast aftur har tit ongantið skiljast, men saman syngja lovsangin fyrri lambinum.

Friðhagað veri minnið.

Jørgen Thomsen

Føroysk sendinevnd í Grønlandi. Frá vinstri: Frederik Hansen, táverandi lögtingsmaður, Kr. Djurhuus, fyrrv. lögmaður, Heine á Trøðni, stjóri í Grønlandsfelagnum, Hákun Djurhuus, táverandi lögmaður, Mogens Wahl, táverandi ríkisumboðsmaður, J. Fr. Øregaard, Marius Johannesen, táverandi lögtingsmenn, og Gunnar Gunnarsson, fulltrúi. Myndin er úr Grønlandsposten 24.9.1964.

Øregaard farin!

Ja, nú er Øregaard farin frá okkum, soleiðis fekk eg boðini um, at Øregaard bráðliga var deyður. Tann fyrsta reaktiónin er líkasum, at man hevur hug at mótmæla. Hann sá jú so púra friskur út og lættur á fótum, sum altíð, tá eg seinast sá hann fyrri nokrum døgum síðani, men so blívur tað spakuliga greitt fyrri einum, at nú vóru dagarnir taldri hjá hesum livsfriska manni, sum eg havi so stóra virðing fyrri.

Eg stegdi á og myndirnar av Øregaard koma fram í huganum — ein fyrri og onnur eftir av vininum, politikaranum og vinnulívsmanninum Øregaard.

Tað fyrsta, sum setti seg fast í barnaminnini hjá mær, var av politikaranum Øregaard á einum politiskum fundi, sum bleiv hildin í Hústúnum í Syðrugøtu, har bylgjurnar gingu nokk so høgur. Tað var javnaðarhugsjónin, sum hann bardist fyrri alt lívið frá tí hann fór upp í politikk og til nú hann legði frá sær. Øregaard var ein stórur politikari, sum fekk nógu frá hondini, somuleiðis hevði hann eina hepná hond sum vinnulívsmáður, tað blómaði rúndan um hann. Tað var serliga í hesi modernaðu kraftblokkatíðini, við nýggjum vølutgjörðum skip-

um, at Øregaard tók lut í vinnulívnum, og dugdi at siggja, at her var nakað fólk og landi at gagni, og hevur tað virkið, sum hann hevur verið drívraftin í, verið ein av stúdunum undir búskapi okkara.

Tað vóru ikki øll, sum dugdu at skilja, at ein so dugligur vinnulívsmáður, reidari og stjóri, kundi arbeiða heiljartadur fyrri javnaðarhugsjónini.

Tað er møguligt at menn av minni formati enn Øregaard ikki høvdu kunnað, men hjá honum var tað ein sjálvfylgja.

Tá ein sat saman við honum inni í stovu hjá honum og tosaði um hetta mál, tá kom týðiliga til sjóndar, hvat í budi í manninum.

Tað, sum hann upplívið í sínu ungu árum, og sum tá var tað vanligu lívið hjá færoyingum.

Lívið á einum lítlum opnum báti, at fara til út-róðrar illfýsnar frostnætur, sketta sær væl um yður og streingir, tann líti forvinnururin og tað tunga streivið at livbjarga sær.

Hesi minnini kundi vælferðartíðin ikki vísa út, og tí faldi hann seg alt sitt lív í sama báti, sum tey minni mentu í samfelagnum, klárar at verja tey og rætta eina hjálpanði hond. Hann var ein heiljartadur javnaðarmáður.

Øregaard var ein góður vinur at eiga, gløgður, góður í ráðum, beinasamur at heita á, altíð klárur við einum eggjandi ella fjalgandi orði og eini hjálpanði hond.

Tað er ein stórur missur hjá tær Helgu, bornunum og systkinum, nú skilnaðarstundin var komin, vit høvdu unt tykkum nógu góð ár saman afturat, men Harrin vildi tað órvisi, vit kenna ikki vegir hansara, men tit vita at troystin í sorgini er at fáa hjá honum.

Seinast eg hoyrði Øregaard bera gleðiboðskapin fram, var í Hósvíkar kirkju í vetur, tá hann legði fyrri við 12. kap. í Apostlasöguni, um Pætúr, sum bleiv settur í fangahúsið og bundin við leinkjum. Um náttina kom eingil Harrans, vakti Pætúr og segði við hann: Skunda tær, státt upp og leinkjurnar fullu av honum. Eingilin fylgdi honum út fram við vaktarmonnum um gjøgnum jarnportrið út í fríheittina.

Sannleikan um, at hvør syndari, sum reisir seg tá Harrin kallar, verður settur í fríheit, kendi Øregaard.

Fríður veri við minninum um Jákup Frederik Øregaard.

Niklas Mikkelsen

Frá eini olavsøku fyrri í sjeytiárunum. J. Fr. Øregaard sæst høgumegin flaggstongina til vinstri. Hinumegin sæst Atli Dam, lögmaður

Fleiri heiðurstekin

Jacob Fr. Øregaard fekk fyrri sitt virksema innan politikk og vinnulív fleiri heiðurstekin.

Undir kongsvitjanini í 1949 gjørdist hann riddari av Dannebrog av 1. stigi. Tíggju ár

seinni gjørdist hann riddari av øðrum stigi og 4. juli 1969 fekk hann kommandørkrossin, sum er hægsta stig av Dannebrogordenum.

Tá ið svensk flota-deild kom higer 27. juli

1950 við stórfingnari bokagávu frá svenska ríkisdegnum fekk Øregaard sum lögtingsformaður kommandørkrossin av svenska Wasa-ordenam.